

Brass jeb “kāpostiņš”

Ziemas aukstie mēneši nereti cilvēkiem liek gausties un sūkstīties par neprātīgi auksto laiku (piemēram, tās pāris nedēļas, kurās termometra stabiņš noslīdēja pat zem mīnus 10 grādiem). Jau septiņus gadus dzīvojot blakus mežam, esmu pieradusi sastapt dažādus meža dzīvniekus, dažreiz es šausminos par kuiļu izvandīto zemi un priecājos par buciņiem, kuri vēl nav pamanījuši mani (jo agrāk, tikko kā es tiku pamanīta, tie metās meža biezoknī slēpties). Tomēr pirms pāris nedēļām viens drosminieks sāka nākt arvien tuvāk mājām. Nedroši, bet tomēr uzstājīgi. Tas lika aizdomāties – ja dzīvnieks, kas vienmēr tā baidījies no mašīnām un cilvēkiem, sāk nākt tik tuvu visam biedējošam – viņam acīmredzami ir grūti.

Tajā pašā vakarā, kad sirdsapziņa nelika mieru un domāju par pārdrošo buciņu (vienmēr dzīvnieki ir bijuši mana vājība, ne velti vienmēr mājās ir gan divi suņi, gan divi kaķi), satiku sava tēva krusttēvu, kurš par dzīvniekiem un tieši meža zvēriem saprot krietni vairāk nekā es. Tieši viņš mani iedrošināja pabarot savu jauno “kaimiņu”.

Nākamajā vakarā (ceturtdiena, 01.03.), dodoties no universitātes mājās, iebraucu veikalā un nopirku gan brangu kāpostgalvu, gan pāris burkānus. Atbraukusi, kāpostgalvu sadalīju astoņās daļās un nesu. Bija jau krietni patumšs, bet mērķtiecīgi saspraudu pie mājām esošajā plaviņā burkānus, un sametu kāpostus vairākās vietās.

No rīta pamostoties, kā mazs bērns, kas gaida kāda Ziemassvētku vecīša parādīšanos, pieskrēju pie loga, bet kāposti un burkāni atradās tieši turpat, kur es viņus biju atstājusi. Nu neko, jādodas uz darbu. Vakārā, atbraucot mājās, secinājums tāds pats – mans ilgi gaidītais dzīvnieks tā arī nav vēl parādījies, lai atrastu, ko esmu viņam atstājusi.

Pienāca sestdienas rīts, kad devos uz lekcijām. Kā jau lekcijas sestdienas rītā, lai cik interesantas vai aizraujošas tās varētu būt, uzmanību noturēt ir grūti, vēl vairāk apzinoties, ka ārā ir skaists un saulains laiks un varētu taču daudz ko citu šajā brīdī darīt. Ap pulksten 10.00 pienāk ziņa no ģimenes: “Pusdienās kāds atnācis!” un klāt pievienota viena bilde.

Prieks, kur tu rodies? Tajā brīdī es varēju pavisam droši pateikt – pabarotā buciņā, kad zini, ka tas ir tevis dēļ! ☺ Mans draugs – tobrīd viņš tika saukts dažādi: “draugs”, “draudziņš” vai pilnīgos laimes vai pārsteiguma mirkļos vien izdvesta skaņa “aaaaaaaah”. Lekcijas todien šķita pārāk ilgas – man taču bija ātrāk jādodas mājās! Protams, situāciju vieglāku nepadarīja arī vīra sūtītie fotoattēli, kurā cēli iemūžināts draudziņš.

Pirmās dienas secinājums bija pavisam skaidrs – Draugam nepatīk burkāni, bet kad runa ir par kāpostiem – ak vai! Viņš ir nepiesātināms. Vēlāk vēl parunājot ar kādu ģimenes draugu, kas ir mednieks, tam atradās vistīrākais izskaidrojums – buciņiem īsti

nav zobu, ir mazliet priekšā, bet tā reāli, viņiem ir ļoti grūti sakošļāt ko cietu. Tad nu doma skaidra, jāņem kāposti.

Tā nu sekoja vairākas dienas, kad es mājās braucu ar kāpostgalvām, citreiz aizbaidinoties, ka pati dodos paēst pusdienas, bet patiesībā – lai aiznestu draugam kādu kumosu. Mana telefona bilžu galerijā pārsvarā atrodamas dzīvnieku fotogrāfijas, suņi un kaķi, un tagad arī Draugs.

Vienaldzīgs nepalika arī neviens garāmgājējs. Ņemot vērā, ka piemājas mežs ir teju vienīgā pastaigu vieta ar suņiem tuvajā apkārtnē, saimnieki regulāri ved savus

mīļus izstaigāties. Nereti tas notiek arī tādā gadījumā, kad sunim nav saitītes, lai viņš pats var izbaudīt brīvību un izskrieties.

Kādu dienu no meža iznāca saimnieks ar labradora sugas suni un vēl nebija paspējis viņam ap kaklu aplikt siksnīņu, kad suns jau pamanīja Draugu. Ja visu mūžu esi nodzīvojis, par lielāko pasaules suni uzskatot sevi pašu, ir viegli aizmirst senu patiesību: ir arī citi zvēri – lielāki par tevi pašu. Tāpēc labradors diezgan bravūrīgā gaitā devās pretī buciņam....

Aptuveni pēc minūtes buciņš pagriezās, saprata, ka kaut nav īsti tā un ar ragiem maigi piebikstīja labradoram, kurš pēc šāda žesta bija vairāk nekā pārbijies un metās bēgt. Un tagad iedomāsimies: neliela pļava, un skrien labradors – skats kā filmās, vai ne? Tikai atšķirība ir tā, ka tagad viņam dzenas pakaļ Draugs. Saimnieks, neraizēdamies par savu suni, jo viņš tomēr skrēja ātrāk, nekā buciņš, bija gandrīz līks no smiekliem.

Jaunā drauga parādīšanās liek arī maniem mājdzīvniekiem iepīties dažādos jautros gadījumos. Piemēram, kaķi ir tik ļoti ziņkārīgi, bet tajā pašā laikā arī bailīgi, ka meklē veidus, kā pēc iespējas tuvāk tikt klāt nezināmajam zvēram. Šādā gaisotnē ir aizvadītas aptuveni divas nedēļas.

Lielāko laimes mirkli es piedzīvoju pirms pāris dienām. Draugs, tik ļoti apradis un vairākas reizes redzējis, kā es iznāku tieši no vienas mājas, tieši no vienas sētas un aiznesu viņam ēdienu (parasti bija tikai neliela frāze, kurā es ko pateicu viņam, piemēram, “Neraizējies, vecīt, atnesu tev tikai ēst”, bet tieši pirms pāris dienām vīrs atklāja veidu, kā viņu mazliet iedrošināt. Pirmo, un domājam arī vienīgo reizi, Draugs ēda man no rokas. Kāpēc vienīgo? Man bail, ka viņš pieradīs pie manis tik ļoti, ka nebīsies arī no citiem cilvēkiem, un tas nebūtu prāta darbs.

Runājot par šī domu virpuļa nosaukumu, kuru varēja izlasīt pašā sākumā, tam ir izskaidrojums. Buciņu nosaucu par Brasu, jo latīniski tas nozīmē “Kāposts”, manuprāt gana lielisks vārds šādam zvēram.

Ko es ar šo visu vēlējos pateikt? Atcerēsimies, ka mēs uz šīs pasaules neesam vieni, un ir reizes, kurās dzīvnieki, lai cik arī gudri, nespēj par sevi pienācīgi parūpēties. Neliestim palīdzīgu roku! Un tā iepriecināsim gan to, kam nepieciešams atbalsts, gan sevi pašu, gan arī kaimiņus!

Zemāk pievienoju vēl pāris bildes – ne tikai ar Brasu, bet arī saviem “dīzciltīgajiem” patversmes kaķiem, kas ir neizsakāmi skaisti un pateicību izsaka katru dienu!

